

den Betydning, han tillagde Højskolernes Virksomhed paa dette Omraade.

Fru Hassing var lutter lyttende Opmærksomhed. Hun hørte til den Slags letbevægede Kvinder, der øjeblikkelig bliver varme for alt, hvad de mærker andre vare varme for. I hendes regelmæssigt smukke, ikke særlig intelligente Ansigt, med de blødt rundede Kinder og det lidt madonnaagtige Smil, kom der altid et Udtryk af dyb Eftertænksomhed, saasnart nogen talte; — det saa' ud, som om Vedkommende med sine Ord klargjorde hende netop det, hvorpaa hun længe forgæves havde grundet. Saaledes sad hun ogsaa nu — med den ene Albu let hvilende paa Bordkanten, en Finger lagt op over Kinden — og naar hun nu og da i sin syngende Tone fremkom med, hvad hun kaldte „sine Betænkeligheder“, var det i Virkeligheden mindre for at modsige ham end for at give ham fornyet Lejlighed til at udvikle sine Anskuelser.

Men ogsaa de andre var begyndt at lytte. Emanuels urokkelige Alvor og den stærke Selvfølelse, der ligesom hans grovt klædte Skikkelse og store Skæg frembragte et Indtryk af Mandighed og Kraft . . . ja, selv den noget foredragsagtige Maade at tale paa, som han havde vænnet sig til ved idelig at optræde belærende overfor Bønder, gjorde